

det altsaa, at det er den 1ste April, at den nye Regningsenhed skal træde i Kraft, saa begynde de deres Regnskabsaar med Kalendersaaret, og i det første Kvartal maa de da føre Regnskabet i Rigsmynt, og saa faae de tre Kvartaler tilbage, i hvilket de maa føre det efter den nye Regningsenhed, Kronen. Det er jo ganske vist, at det lader sig gjøre; men for disse Instituter, der skulle aflutte deres Regnskab den 1ste Juli, og maasse navnlig for Sparekasser, vil det efter min Overbevisning i det Mindste — det er muligt, at jeg tager feil — være meget bekvæmligt at faae dette gennemført. Jeg henstiller, om der ikke kunde gives Finantsministeren en Bemyndigelse til under visse Eventualiteter at tillade de Instituter, som have et andet Regnskabsaar end det, hvormed den nye Regningsenhed begynder, at føre deres Regnskab i den gamle Mynt, indtil deres næste Regnskabsaar tager sin Begyndelse, saaledes at de for det Regnskabsaar, der er paabegyndt, aflægge Regnskab i den gamle Mynt. Det er blot dette Par Bemærkninger jeg vil tillade mig at fremsætte, med Ønsket om at høre, hvorledes den ærede Minister og hvorledes andre ærede Medlemmer i Thinget betragte dette Forhold.

Finantsministeren: Med Hensyn til selve Indholdet af Lovforslagets § 17 tror jeg, at det ærede Medlem ikke har lagt Mærke til, at Konventionens Bestemmelser i saa Henseende maa være bindende. Foraauidt der derimod blev gjort en særlig Bemærkning med Hensyn til § 13, veed jeg ikke, om det ærede Medlem erindrer, at det, hvorved han særlig bvalde, nemlig den Forpligtelse, der skal paahvile ethvert Institut eller Selskab, som har Koncession af Regjeringen, eller som i Følge Lov eller Bevilling nyder Stempelbegunstigelser, fandtes ikke i Regjeringens Forslag. Regjeringsforslaget lød saaledes: „Den her Lovbestemte Regningsenhed skal anvendes i alle Statens, Nationalbankens og Kommunernes paa indenlandsk Mynt lydende Regnskaber og Udferdigelser. Overtrædelser af denne Forskrift straffes med Bøder til Statskassen.“ Den Forpligtelse, det ærede Medlem omtalte, er altsaa et Lillaeg, fremkommet i det andet Thing efter Forslag af det daværende Udvalg og vedtaget af Thinget. Jeg yttrede med Hensyn til dette Forslag, at i og for sig kunde jo Bestemmelser, sigtende til en mere energisk Gjennemførelse af den engang besluttede Forandring, kun være mig kjærkommen; naar Rigsdagen overtog Ansvaret for den Skærpselse, der var bleven bragt i Forslag, kunde Finantsministeren ikke Andet end beredvilligt tage imod en saadan Bestemmelse. Det er Sagens Stilling. Bestemmelsen fandtes ikke i det oprindelige Udcast, den er kommen ind i det andet Thing og er en Skærpselse; men det kan ikke nægtes, at, hvis ikke Vanfælgighederne ere uoverkommelige — og jeg tror, at det ærede

Medlem erkjendte selv, at det ere de ikke —, saa har det sine Fordele, at der anvendes en mild Tvang, om jeg maa bruge det Udtryk, til en hurtig og kraftig Gjennemførelse af det nye System.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, ved hvilken Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges enstemmig med 49 St.

Formanden: Endringsforslag til Sagens 2den Behandling maa jeg bede indleverede i Bureauet inden Lørdag Middag Kl. 12.

Man gif derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af „Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en under 18de December 1872 i Stockholm afluttet Myntkonvention.“

(1ste Behandling findes i Tidenden Spalte 848.)

Der var intet Endringsforslag fremkommet til denne Behandling. Spørgsmaalet om Forslagets endelige Vedtagelse fattedes under Forhandling.

Andra: Det vil ikke kunne miskjendes, at nærværende Sag hører til de vigtigste af dem, der overhovedet have været til Behandling her i Thinget. En almindelig Forandring af Myntsystemet, en Forandring, ved hvilken endog saa det Løll, paa hvilket Systemet hidtil har været grundet, fjernes, og et andet sættes i Stedet, er en saa gjennemgribende Foranstaltning, at der sikkert vil hengaa mange Aar, inden Virkningen deraf forvinder. Hvis der hertil skulde komme, at selve Forandringen medførte en Forringelse af Værdimaaleren, hvis det, der bliver sat i Stedet, har mindre Værd end det, man forlod, saa ses det jo let, at alle Eiendomsforhold derved paa en følelig Maade vilde røffes. Fra første Gang, der blev Tale om, at det var muligt, at man kunde komme til at gaa over fra Sølvfoden til Guldfoden, et Tidspunkt, der nu ligger langt tilbage, har jeg været en bestemt Modstander af en saadan Overgang. At jeg imidlertid ikke nu har i Sinde at fastholde denne Opposition, vil jo allerede fremgaa deraf, at jeg ikke tog Ordet ved 1ste Behandling af Sagen. Det er langt fra, at jeg skulde miskjende de Forholds tvingende Bestaffenhed, som nu fremkalde Forandringen, tværtimod kan jeg ganske slutte mig til de Foranstaltninger, der er Tale om at gennemføre. Hvad for det Første selve Myntkonventionens Indhold angaar, tror jeg, at man — Nødvendigheden af Overgangen forudsat, og det vil erindres, at selve den Kommission, der i